

Fratele nostru mai mare

A fost - și este - Isus cu adevărat Fiul Omului?

2 februarie 1999

Gili Cârstea

Templul din Ierusalim, despre care E.G.White spune că a fost ridicat ca o locuință pentru prezența divină, nu a reușit să impresioneze pe Israel cu țelul lui glorios, acela de a fi o pildă despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Cărturarii lui Israel nu au reușit să vadă dincolo de măhramă valoarea inestimabilă a moștenirii lor doctrinare. La distanțe de câteva generații, anumiți prooroci meteorici au încercat să atragă atenția anturajului academic din Israel asupra implicațiilor, fenomenale pentru omenire, ascunse în adevărurile încredințate lor despre sanctuar. Dar impactul lor asupra teologiei populare a fost modest.

Cu aceeași lipsă de interes a fost primit și Învățătorul despre care proorocise Moise cu mii de ani înainte. Nici pe El nu L-au crezut când încerca să le spună că sub ochii lor se împlinesc profeții de interes major pentru lume și pentru universul spectator. La fel au procedat cu Pavel, Ioan, Matei, Luca. Toți au fost acuzați că vorbesc de rău „casa lor” cea sfântă și slăvită.

Indispoziția de a înțelege că templul este doar o pildă nu a afectat doar doctrina centrală a națiunii lor, dar a împiedicat întreaga omenire în efortul de a cunoaște corect adevărul despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Pavel descrie acest scop etern ca fiind „taină ascunsă timp de veacuri,” aceea în care profeții ar fi dorit să privească, și anume „Hristos în voi.”

La două mii de ani de când Pavel spune că această taină a fost descoperită „sfinților Lui,” scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice rămâne necunoscut și nu are nici un impact asupra generației prezente a poporului lui Dumnezeu, și din această cauză nici asupra lumii. Într-o epocă în care cunoștința a explodat în toate domeniile de cercetare, adevărul esențial despre guvernarea și caracterul lui Dumnezeu sunt neexplorate și neapreciate. Și totuși, lumea are nevoie disperată de această cunoaștere, ascunsă de atâta timp în doctrina sanctuarului. Un popor a fost ridicat la existență doar pentru acest scop măreț. Mișcarea adventă s-a născut cu adevărat în sanctuar, într-o încercare finală de a atrage atenția lumii la scopul etern al lui Dumnezeu, fără de care vindecarea promisă prin Hristos nu se poate produce.

În cuvinte puține și simple, acestui popor favorizat i s-a oferit cheia unui domeniu de cercetare fenomenal, care ar fi dus foarte repede la încheierea marii controversă:

“Templul acela înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lumea întreagă. Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor profane. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (Hristos Lumina Lumii 161 în original).

Fiecare propoziție a acestui paragraf este încărcată de semnificații profunde și argumente zdrobitoare care pun temelia unei înțelegeri corecte despre felul în care funcționează împărăția și cum va fi ea refăcută, restaurată, justificată sau curățită.

a) Creațiunea inteligentă a lui Dumnezeu are o bază comună de existență, de la care nu este exceptată nici una dintre familiile nespuse de variate care o alcătuiesc. Acest sistem de existență se întinde de la „serafimul luminos și sfânt” până la om, așa cum a fost el creat la început. Varietatea imensă de ființe inteligente împărtășesc o bază comună de existență: fiecare dintre ele este un templu în care locuiește Creatorul. Această unitate dintre făptură și Creator este ceea ce Scriptura numește „părtașie cu natura divină.”

b) Datorită alianței cu rebeliunea lui Lucifer, familia omenească a încetat să mai fie părtașă de natură divină, s-a despărțit de Dumnezeu, iar templul sufletului nu a mai fost o locuință a Duhului Sfânt. Istoria omenirii este o demonstrație clară că, despărțit de Dumnezeu, omul nu poate trăi în neprihănire oricât s-ar strădui.

c) “Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.” Aceasta vrea să spună că scopul etern al lui Dumnezeu, de a locui în fiecare ființă inteligentă, nu s-a realizat pe această planetă decât în Isus din Nazaret. De aceea El este numit de Pavel “al doilea Adam.” El este întemeietorul unei noi familii de ființe pe această planetă, oameni părtași de natură divină, în templul sufletului cărora este scrisă legea, caracterul lui Dumnezeu.

d) Iată descrierea naturii lui Hristos: „Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său.” Prin urmare, Isus Hristos a fost un membru al familiei omenești – din sămânța lui David – dar în care Dumnezeu locuia conform scopului Său din veacuri veșnice. O inimă omenească a

devenit, pentru prima oară de la căderea lui Adam, o locuință a lui Dumnezeu. El era împlinirea făgăduinței din Eden, că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. El era garantul aducerii neprihănității veșnice, era „Dumnezeu cu noi.”

e) Iar acum urmează tragedia veacurilor: „Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt.” La fel se întâmplă și cu Israelul modern; nici el nu a înțeles însemnătatea clădirii spirituale pe care o numește Sanctuarul Ceresc, și nu cunoaște nici pe Autorul acestei monumentale realizări. Din această cauză, împlinirea finală a făgăduinței din Eden rămâne încă în viitor, iar șarpele despre care era vorba acolo continuă să prospere, amăgind pe urmașii lui Hristos cu strălucirea pământească a unui mileniu de aur pe pământ, desigur, după ce i-a convins că el este Dumnezeu.

Tragedia religiei, în general, a fost că a încercat să-i facă pe oameni să trăiască în neprihănită, fără ca aceștia să fie mai întâi părtași de natură divină. Să păzești legea fără ca ea să fie scrisă în inimă este cea mai subtilă cale de supraviețuire a tainei fărădelegii. Întreaga omenire este înhămată astăzi la așa ceva. Călăuzitori spirituali încurajează pe oameni să trăiască în neprihănită, în timp ce neagă vehement posibilitatea sau chiar intenția lui Dumnezeu de a locui în templul sufletului. În timp ce legea și principiile ei morale sunt ridicate la mare cinste, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice este batjocorit și ridiculizat, acolo unde nu este complet ignorat. Câtă dreptate avea Dumnezeu când spunea că “păzitorii legii nu M-au cunoscut...” (Ieremia 2,8).

Cine a fost Hristos? Ce identitate a avut El? Care a fost natura Lui? În virtutea cărui fapt Se află El astăzi pe tronul universului? Acestea sunt întrebări la care trebuie să răspundă toți cei care „își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns” ca să se poată deschide „casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție” (Zaharia 12-13).

AL DOILEA ADAM - Omul model

Ce identitate are un om, atunci când devine părtaș de natură divină? Sau invers, ce identitate are o persoana divină, atunci când devine părtașă de natură umană? De exemplu, noi spunem că Fiul lui Dumnezeu S-a coborât pe pământ și a luat trup omenesc. Dacă a luat trup omenesc, a devenit om? Noi mai spunem că a renunțat la trăsăturile care definesc divinitatea. În acest caz, în ce fel mai este divină o persoană care a renunțat la capacitățile care definesc divinitatea? Tot așa, în privința jertfei Sale pe cruce există o mulțime de opinii. Unii cred că pe cruce a murit doar omenescul Său, iar partea divină s-a detașat de corp. Alții cred că a murit și natura umană și cea divină, deși credința generală este că Dumnezeu nu poate muri. Iar alții cred că Fiul lui Dumnezeu nu a folosit corpul omenesc decât ca pe o manta, ca pe un cort în care poți locui pentru o perioadă, iar pe cruce nu a

rămas decât cortul, Fiul întorcându-Se la Tatăl pentru trei zile. Ca să fim siguri că stăm la adevărul biblic, deși nu suntem prea siguri ce înseamnă asta, susținem că El a fost sută la sută om și sută la sută Dumnezeu. Dar cum se numește o ființă care este sută la sută om și sută la sută Dumnezeu? Am putea spune că a fost om, dar ce facem cu cealaltă sută la sută? Tot așa, am putea spune că a fost Dumnezeu, dar ce facem cu cealaltă sută la sută?

Văzând confuzia în care ne zbatem, Dumnezeu ne-a trimis, în marea Sa îndurare, o foarte prețioasă solie despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Iar conceptul cheie al întregului mesaj era chiar pasajul pe care îl dezbatem în acest articol: un membru al familiei omenești a fost făcut, prin harul și puterea lui Dumnezeu, un templu al Duhului Sfânt, pentru ca el să fie Model și Exemplu pentru toți frații Lui, care se vor lăsa vindecați de nebunia păcatului. El urma să fie, și a fost, demonstrația finală că omul, devenind un templu al lui Dumnezeu, poate trăi în neprihănire în cele mai adverse circumstanțe, că este capabil de dragoste dezinteresată până la sacrificiu și că legea – caracterul lui Dumnezeu – este singura normă de viață între ființe inteligente.

Marea controversă a început atunci când Lucifer a aruncat confuzie asupra legii lui Dumnezeu. El spunea că legea este un cod restrictiv care afectează negativ libertatea și fericirea locuitorilor din univers. El sugera că scopul legii este controlul, și că instalarea ei în mintea fiecărei ființe create înseamnă un amestec arbitrar în intimitatea personală, ei toți fiind sfinți și deci neputând greși. Pentru Dumnezeu, spunea el, este convenabilă respectarea legii, deoarece Îi garantează suveranitatea și controlul asupra noastră. De cealaltă parte, Dumnezeu spunea că legea este garanția libertății și fericirii, iar instalarea ei în mințile lor îi face părtași de natura lui Dumnezeu, lucru care oferă acces la vastele și inepuizabilele resurse ale cerului. După ce marea controversă a depășit faza ei conceptuală și a pășit în realitate, s-a văzut că fără legea lui Dumnezeu înscrisă în minte nu numai că nu se poate trăi în sfințenie, dar nu se mai poate trăi deloc, și că noua stare în care au pășit cei revoltați se numește dispariție veșnică, moarte.

Provocarea la care a trebuit Dumnezeu mereu să răspundă nu a fost dacă El poate trăi în neprihănire, dacă El poate asculta de lege sau dacă El este dispus să slujească altora dezinteresat. Prin urmare, când marea controversă a atins plaiurile sistemului nostru solar, trebuia făcută demonstrația dacă omul poate trăi în neprihănire. Iar Dumnezeu a răspuns exact acestor provocări: Fiul Omului a făcut demonstrația glorioasă că orice om, acceptând să devină un templu al Duhului Sfânt, poate trăi fără pată în mijlocul nelegiurii acestei lumi.(1) Dar nu numai atât. Deoarece legea scrisă pe table de piatră nu a impresionat pe Israel cu slava caracterului Său, Dumnezeu a pus legea pe tablele de carne ale unui fiu al omului, ca să vedem în ea slava caracterului Tatălui. Demonstrația finală despre slava legii nu era prezența ei într-o inimă de Dumnezeu, ci efectul ei într-o inimă de om, inimă devastată de plaga nenorocită a păcatului. Astfel, făgăduința noului legământ a fost pentru prima oară aplicată asupra lui Isus din Nazaret, al doilea Adam, care a devenit astfel capul unei noi familii a lui Dumnezeu, familia divino-umană de pe

planeta Pământ. În El Șekina locuia deplin, iar noi privim la El și vedem pe Tatăl și caracterul Său.

În contextul furtunos, dar plin de slavă, al soliei 1888, mica doamnă a adventismului rostea o propoziție plină de profunde semnificații: „Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-i lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu” (ST 20 ianuarie 1890). Cum putea Dumnezeu să-i facă pe oameni dreți – neprihăniți – prin descoperirea caracterului Său? Nu fusese suficientă scrierea acestui caracter pe table de piatră și comunicarea lui sub tunetele de pe Sinai? Ar fi trebuit să fie suficient, dar nu a fost. De aceea, Cuvântul de pe acele table a trebuit pus într-o inimă omenească și expus trei ani și jumătate exact acolo unde caracterul lui Dumnezeu fusese schimonosit cel mai eficient. Acest caracter, așezat în spiritul uman, a realizat tot planul de mântuire și a devenit garanția veșnică a libertății, fericirii și prosperității locuitorilor universului. Și ea continuă: “Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (Idem).

Astfel, timp de trei ani și jumătate, caracterul lui Dumnezeu instalat pe tablele de carne ale inimii omenești a fost expus în toate ipostazele sale. În condițiile cele mai diferite, într-o regiune de bogată variație culturală. A fost provocat și supravegheat. A fost amenințat și presat în condiții extreme. În final a fost declarat ca indezirabil de cei mai înfocați „apărători” ai lui Dumnezeu și condamnat la moarte. Pentru conducătorii poporului de atunci, Dumnezeu descoperit în trup a fost cea mai cumplită amenințare la pacea și bunăstarea bisericii. Ei doreau să onoreze pe Iehova, dacă El rămânea pe tronul universului și se dovedea dușmanul romanilor. Dar să locuiască într-un sătean din Nazaret, să-i iubească pe romani, să frecventeze un anturaj destul de deocheat și, cel mai greu de suportat, să sfideze autoritatea teologică a cărturarilor vremii, a fost prea mult pentru ei.

Deși a avut o singură identitate, Fiul Omului a avut o natură dublă, umană și divină, prin faptul că Legea – caracterul lui Dumnezeu – era scrisă în inima Lui. Din această cauză, sau poate tocmai ca să înțelegem acest lucru, El spunea lucruri care par atât de contradictorii. Uneori El vorbea așa:

„Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14.10).

„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan 5.30).

„Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu Sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8.28).

Acestea sunt expresii potrivite pentru un fiu al omului, devenit un templu al Creatorului. Cu alte ocazii, El vorbea altfel:

„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, Sunt Eu”” (Ioan 8.58).

„Isus i-a zis: „De atâta vreme Sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”” (Ioan 14.9).

Acestea sunt expresii potrivite pentru Tatăl, care locuia în El. Deoarece nu au reușit să armonizeze aceste două categorii de afirmații contrastante, savanții lui Israel sunt în confuzie până în ziua de astăzi. Ce ușor le-ar fi fost dacă înțelegeau „însemnătea clădirii la care priveau cu atâta mândrie.” Dar nu au înțeles-o și nu au apreciat pe cei care le atrăgeau atenția asupra ei, deși Pavel le spunea răspicat că Hristos este taina lui Dumnezeu (Coloseni 2,2). Nici ucenicii nu au înțeles atunci acest limbaj, iar el continuă și astăzi să rămână pe tărâmul controverselor. Cum se poate ca o persoană cu o singură identitate să vorbească atât de diferit despre sine?

Soluția este oferită tot de El, când vorbește despre urmașii Săi ajunși în situații de criză în conflictul din marea controversă:

„Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela; căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt” (Marcu 13,11 – vezi și Matei 10,19.20).

Noi credem această făgăduință și o așteptăm cu bucurie. Dar nu suntem dispuși să credem că și cu El s-a întâmplat la fel, deși El Însuși o spune cât se poate de clar. Datorită faptului că era un templu al Creatorului, era foarte corect ca Acesta să vorbească sau să acționeze în acel templu, iar armonia dintre cele două naturi nu a putut fi ruptă nici de amenințarea cu moartea, sau cu despărțirea veșnică de Dumnezeu.

Mulți savanți din creștinismul modern, și destui din adventism, cred că dacă divinitatea s-ar fi unit cu omenirea păcătoasă, divinitatea însăși ar fi fost întinată, iar Isus ar fi avut El Însuși nevoie de un mântuitor. Pentru ei, concepția imaculată este mai aproape de adevărul biblic decât doctrina unică a adventismului despre sanctuar. Dar cei care își întorc privirile „spre Cel pe care L-au străpuns” văd în viața lui Isus dovada că, venind în mijlocul păcatului, divinitatea vindecă și sfințește, producând neprihănire, acel sortiment de neprihănire veșnică despre care noua familie divino-umană va mărturisi în etern că este singura garanție pentru viață și libertate.

După ce a arătat ce poate deveni omul prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, Domnul Hristos a fost chemat să ocupe locul rămas liber prin sacrificiul slăvitei Ființe Divine care fusese Cuvântul, și care se așezase „între vii și morți”(2) ca urgia să înceteze. Psalmul 24 ilustrează foarte bine acest moment. După ce întrebă cine va putea să se suie pe muntele lui Dumnezeu, să se ridice până la Locul Lui cel Sfânt (Satana dorise să-și așeze tronul pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, prin înșelăciune și violență – Isaia 14), se dă

răspunsul: Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună, și nu jură ca să înșele, o descriere clară a lui Isus în contrast cu Satana. Apoi urmează o descriere a primirii care I se face Domnului Hristos în cetatea sfântă, unde îngerii întreabă cine este acest Împărat al slavei. Sigur că ei știau despre cine este vorba, doar urmăriseră cu mare trepidație desfășurarea controverselor de pe pământ. Atunci a fost anunțată hotărârea: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1,6). Prin această afirmație se făcea cunoscut universului că Fiul Omului este onorat cu o poziție slăvită pe muntele adunării dumnezeilor. Dacă îngerii aveau de-a face cu Creatorul lor, care doar luase provizoriu un corp omenesc și Se întorsese dintr-o misiune de recuperare de pe pământ, era un lucru de la sine înțeles că acolo este locul Lui, așa cum a fost mereu. Prin această acțiune se demonstrează lumilor că muntele adunării dumnezeilor nu este un spațiu interzis și exclusivist, cum lăsase Lucifer impresia. Din contră, este un loc deschis și potrivit pentru toți cei care au înțeles profunda semnificație a cuvântului slujire. Dar și mai mult, această acțiune aruncă lumină asupra caracterului lui Dumnezeu cu privire la suveranitatea divină.

Este Dumnezeu dispus sau capabil să împartă cu alții prerogativele puterii? Este guvernarea divină deschisă celorlalte făpturi din univers? Este prezența Duhului Sfânt în ei un sistem de supraveghere și control? Acestea au fost unele dintre întrebările care au torturat conștiințele cerești după revolta lui Lucifer. La asemenea probleme fundamentale nu se mai putea răspunde prin cuvinte. Era nevoie să se demonstreze că părtășia cu natura divină poate produce neprihănire în cele mai disperate situații, și că poate naște în inima unei făpturi despărțite de Dumnezeu cea mai sublimă aspirație cerească: sacrificiul pentru binele celorlalți.

Exact acest lucru s-a realizat prin Hristos. Omul poate și dorește să trăiască în neprihănire. Omul nu poate fi constrâns să păcătuiască, dacă legea este scrisă în inima lui. Omul poate sta alături de Dumnezeu pe scaunul Său de domnie, iar muntele adunării dumnezeilor nu este un loc interzis.

Foarte edificatoare este concluzia Martorului Credincios, Isus Hristos, la încheierea soliei Lui către Laodicea. El spune că vor sta pe scaunul Său de domnie cei din Laodicea care vor fi biruit așa cum a biruit El. O asemenea afirmație ar fi lipsită de orice sens dacă ea ar vrea să spună că Dumnezeu a păzit legea, că a trăit în neprihănire și că a fost dispus să-Și dea viața pentru alții. Nu. El vrea să spună că El a biruit exact la fel cum vom birui și noi, oamenii, adică fiind un templu al Duhului Sfânt.

Deși unora le pare greu de crezut, pe muntele adunării dumnezeilor, alături de Tatăl și de Duhul Sfânt, se află acum un membru al familiei omenești care a acceptat ca scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice să fie împlinit în El. Acest Fiu al omului a fost dispus să descopere caracterul Divinității cu orice risc, chiar acela de a nu mai ieși din mormânt. El, ca și Moise, a fost dispus să fie șters din cartea vieții – adică să suporte moartea a doua – decât să lase pe ceilalți în lanțurile minciunilor lui Satan. El, ca și Daniel, a fost dispus să trăiască în neprihănire în

circumstanțe în care aceasta însemna moarte prin răstignire. Acest Fiu al omului, înfiat de Divinitate, a adus neamul omenesc mai aproape ca oricând de inima Tatălui. Omenescul este astfel întrupat în divin pentru veșnicie. Despărțirea producătoare de moarte a fost vindecată. Universul se întoarce la pace.

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2,9-11).

„Mai presus de orice nume”

Care este rolul acestei slăvite Persoane pe tronul universului, acestui Fiu al omului căruia I s-a dat un nume care este mai presus decât orice nume? Să ne întoarcem pentru câteva clipe la legământul cel veșnic, în care Dumnezeu a promis că va aduce familia omenească. El spune, în Ieremia 31, că va face cu neamul omenesc un legământ nou, în contrast cu cel vechi. În noul legământ, legea va fi scrisă în inimile oamenilor. Pavel, referindu-se la acest legământ, spune despre Hristos că a primit o slujbă foarte înaltă, și că este Mijlocitorul legământului cel veșnic, legământ care este pus pe făgăduințe mai bune, adică legea este scrisă în inimi de carne. Caracterul lui Dumnezeu este inscripționat în inimile oamenilor, iar slujba lui Hristos este tocmai aceasta, ca slujitor al sanctuarului ceresc.

Dar Lui nu I s-a dat un nume atât de înalt doar pentru că a realizat legământul cel veșnic pentru familia omenească. El Însuși stă ca o garanție veșnică în fața lumilor din univers, pentru toată veșnicia, că legământul cel veșnic – adică legea scrisă în minte – este singura normă pentru armonie și viață. El garantează cu propria Sa ființă că guvernarea divină este așezată pe temelii sigure, că legea scrisă în inimă nu este un sistem de control care limitează dezvoltarea făpturilor create. Mai mult, El invită pe muntele adunării dumnezeilor pe cei din ultima generație care au biruit ca și El, ca o dovadă zdrobitoare că universul nu este o dictatură a celor mai puternici, așa cum acuzase Satana, ci un sistem de slujire liberă, fără constrângeri sau amenințări. Alături de Domnul Hristos, cei 144.000 vor fi pecetea legământului cel veșnic, sigiliul guvernării divine,⁽³⁾ guvernare care se bazează pe unirea dintre natura divină și cea a făpturilor create, „de la serafimul luminos și sfânt, până la om.”

Noi avem astăzi privilegiul neprețuit de a înțelege taina lui Dumnezeu, de a intra în legământul cel veșnic, devenind părtași de natură divină, astfel ca trâmbița a șaptea să poată suna (Apocalips 10,7). Mireasa lui Hristos este chemată astăzi să-și întoarcă privirile spre Cel pe care L-au străpuns, ca El să-i poată binecuvânta cu alifie pentru ochi, cu discernmânt spiritual spre a vedea Golgota în profunzimea ei semnificație. Atunci se va deschide pentru biserică acel izvor pentru păcat și

necurăție, adică ziua ispășirii pentru cei vii, eveniment atât de mult amânat și întârziat. Ferice de cei care, în această generație, se vor dovedi vrednici de încredere când sunt în joc interese majore.

Note:

(1) Câteva paragrafe din Spiritul Profetic despre părtășia cu natura divină:

3SM 132: El (Hristos) ne-a dat un exemplu de ascultare desăvârșită. El a luat măsuri ca noi să devenim părtași de natură divină și ne asigură că putem birui așa cum a biruit El.

3SM 134: Luând natura noastră căzută, El a arătat ce poți deveni acceptând amplele măsuri pe care le-a luat, și devenind părtaș de natură divină.

3SM 141: Hristos a luat asupra Sa corp omenesc și a dat viața Sa ca jertfă pentru ca omul, devenind părtaș de natură divină, să poată avea viață veșnică.

FILB 219: Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenesti căzute, prin unire și legătură cu natura divină.

MB 180: Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

1SM 408: Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut și El ca noi în fața acelorași ispitiri.

Dacă El nu avea natura omului, atunci nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, atunci nu putea fi ispitit ca și omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze ispitei, atunci nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte luptele omului, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne arată că omenescul trebuie să copieze modelul: omul trebuie să devină părtaș de natură divină.

(2) „Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării; și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod. S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat” (Numeri 16,47.48). Acest pasaj din Numeri este o scurtă prezentare a ceea ce s-a întâmplat atunci când Mielul lui Dumnezeu s-a așezat între vii și morți, ca urgia să poată înceta. Ceea ce urma să lovească pe toți locuitorii universului L-a lovit pe El, și astfel a făcut ispășire pentru norod.

(3) Hagai 2, 32; Zaharia 3, 8-9; Zaharia 9,16
